

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 101/11
19.05.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Е.Ш. из Н.П. поднетом преко пуномоћника В.Б., адвоката из Н.П., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда З У. 11938/10 (2009) од 12.01.2011. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 19.05.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Побијаном пресудом Управног суда З У. 11938/10 (2009) од 12.01.2011. године одбијена је тужба тужиоца Е.Ш. из Н.П. поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Кабинет министра 01 број 118-1-286/09 од 07.09.2009. године, којим му је престао радни однос са 10.09.2009. године у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи у Н.П, због безбедносних сметњи.

Захтев за преиспитивање побијане пресуде је поднет на основу члана 49. став 1. и 2. Закона о управним споровима због повреде закона и повреде правила поступка. У захтеву пуномоћник подносиоца наводи да је Е.Ш. и раније престајао радни однос, и то решењем Министарства унутрашњих послова од 22.05.2008. године, али да је то решење поништено од стране надлежног суда, па је враћен на своје радно место, где је радио све до 07.09.2009. године, када му је оспореним решењем поново престао радни однос. Указује да се према члану 7. ратификоване међународне Конвенције о престанку радног односа на иницијативу послодавца и препоруке број 166 којом је допуњена Конвенција мора испоштовати право запосленог на одбрану, па је пре доношења оспореног решења МУП био обавезан да подносиоцу овог захтева достави писмено упозорење, као нужан услов за доношење решења о престанку радног односа. Сматра да пропуст туженог да тужиоцу достави писмено упозорење и тако му омогући одбрану представља битну повреду поступка и предлаже да суд уважи захтев, укине побијану пресуду и предмет врати истом суду на поновно одлучивање.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је поступајући по образложеном предлогу директора полиције, а на основу члана 168. став 1. и 2. Закона о полицији, донео оспорено решење којим је подносиоцу захтева престао радни однос. Ово стога што је тужени орган основано закључио да су код подносиоца овог захтева током рада настале безбедносне сметње због којих са њим радни однос не би ни био заснован да су у време заснивања постојале, будући да је у поступку несумњиво утврђено да је Окружно јавно тужилаштво у Новом Пазару подигло оптужницу Кт.бр.85/07 против Е.Ш. због постојања основане сумње да је извршио два кривична дела примања мита из члана 367. став 1. Кривичног законика, да је оптужница ступила на правну снагу и да је кривични поступак у фази главног претреса.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета на утврђено чињенично стање, без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева у вези повреде права на одбрану из члана 7. ратификоване Конвенције Међународне организације рада, број 158, о престанку радног односа на иницијативу послодавца ("Сл. лист СФРЈ" - међународни уговори број 4/84 и 7/91), па је нашао да су ти наводи неосновани. Чланом 7. наведене Конвенције је прописано да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност.

Одредбом члана 168. став 1. Закона о полицији ("Сл. гласник РС" бр. 101/05 и 63/09), на основу кога је донето оспорено решење, прописано је да полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос престаје и ако током његовог рада у Министарству настану безбедносне сметње из члана 111. овог закона због којих са њим радни однос не би ни био заснован да су у време заснивања постојале.

Према налажењу Врховног касационог суда, наведени члан 168. Закона о полицији прописује обавезни престанак радног односа запосленом, независно од његове воље, па је послодавац у обавези да донесе акт о престанку радног односа запосленом, без спровођења неког претходног, посебног или дисциплинског поступка, у коме се запосленом гарантује, између осталог, и право на одбрану пре доношења коначне одлуке о дисциплинској мери престанка радног односа због теже повреде радне дужности. Стога се законитост обавезног престанка радног односа оцењује према члану 168. Закона о полицији, а не према одредби члана 7. Конвенције о престанку радног односа на иницијативу послодавца.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по овом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 19.05.2011. године, Узп 101/11

Записничар,

Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.